

Sygn. akt VI GC 330/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 sierpnia 2019 roku

Sąd Rejonowy w Rybniku VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: asesor sądowy Barbara Golec

Protokolant: Justyna Leszczyńska

po rozpoznaniu w dniu 22 sierpnia 2019 roku w Rybniku

na rozprawie w postępowaniu uproszczonym

sprawy z powództwa (...) w J.

przeciwko (...) w R.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej (...) w R. na rzecz powódki (...) w J. kwotę 2 747,51 zł (dwa tysiące siedemset czterdzieści siedem złotych pięćdziesiąt jeden groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot:

- 646,20 zł od dnia 14 lipca 2018 r.,

- 258,81 zł od dnia 19 czerwca 2018 r.,

- 256,08 zł od dnia 16 lipca 2018 r.,

- 249,98 zł od dnia 24 czerwca 2018 r.,

- 395,21 zł od dnia 19 lipca 2018 r.,

- 266,97 zł od dnia 22 lipca 2018 r.,

- 413,56 zł od dnia 23 lipca 2018 r.,

- 260,70 zł od dnia 25 czerwca 2018 r.;

2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

3. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 722,76 zł (siedemset dwadzieścia dwa złote siedemdziesiąt sześć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VI GC 330/19

UZASADNIENIE

Dnia 12 października 2018 r. powódka (...)w J. wniosła przeciwko pozwanej (...) w R. pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym o zapłatę kwoty 14 890,42 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach

handlowych od kwot i dat wskazanych w pozwie, a także zasądzenie zwrotu kosztów procesu. Uzasadniając wskazała, iż zgodnie z zawartymi umowami wykonała zlecone usługi transportowe i obciążyła pozwaną wynagrodzeniem. Podała, że należne świadczenia zostały przeliczone na walutę polską zgodnie z kursem NBP na dzień wniesienia pozwu (k. 2-3v).

Nakazem zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym z dnia 5 listopada 2018 r. uwzględniono powództwo (k. 10).

W sprzeciwie pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zwrot kosztów procesu. Zarzuciła, że powódka nie dotrzymała warunków zlecenia, ponieważ kontaktowała się z jej klientem telefonicznie i mailowo, dlatego płatności za wykonane usługi zostały wstrzymane. Podała, że z uwagi na powyższe ma możliwość obciążenia powódki karą umowną w wysokości 25 000 euro (k. 14-17).

Postanowieniem z dnia 20 grudnia 2018 r. przekazano sprawę do tut. Sądu (k. 60).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniach 11, 15, 18, 18, 22 maja 2018 r. i 18, 23, 24 kwietnia 2018 r. pozwana (...) w R. zleciła powódce (...) w J. wykonanie przewozów na trasach (...)W pkt 8 warunków zleceń transportowych pozwana zastrzegła, że obowiązuje ochrona prawna klienta przez okres 3 lat od chwili realizacji zlecenia. W przypadku kontaktu z klientem pozwana zastrzegła sobie prawo wkroczenia na drogę sądową i obciążenia powódki kwotą 25 000 euro. Strony umówiły się, że faktura zostanie wystawiona w walucie euro, a podatek VAT miał zostać zapłacony w złotych polskich według kursu euro ogłoszonego przez NBP w dniu poprzedzającym rozładunek.

dowód: zlecenia transportowe k. 18-19, 20-21, 22-23, 24-25, 26-27, 28-29, 30-31, 72, 75, 78, 81, 84, 87, 90, 93; listy przewozowe k. 70, 73, 76, 79, 82, 85, 88, 91

Powódka wykonała przewozy, za co wystawiła odpowiednio:

- fakturę VAT nr (...) z dnia 14 maja 2018 r. na kwotę 811,80 euro (w tym 646,20 zł podatku VAT) płatną do dnia 13 lipca 2018 r.,
- fakturę VAT nr (...) z dnia 9 kwietnia 2018 r. na kwotę 332,10 euro (w tym 258,81 zł podatku VAT) płatną do dnia 18 czerwca 2018 r.,
- fakturę VAT nr (...) z dnia 16 maja 2018 r. na kwotę 319,80 euro (w tym 256,08 zł podatku VAT) płatną do dnia 15 lipca 2018 r.,
- fakturę VAT nr (...) z dnia 24 kwietnia 2018 r., na kwotę 319,80 euro (w tym 249,98 zł podatku VAT) płatną do dnia 23 czerwca 2018 r.,
- fakturę VAT nr (...)z dnia 19 maja 2018 r. na kwotę 492 euro (w tym 395,21 zł podatku VAT) płatną do dnia 18 lipca 2018 r.,
- fakturę VAT nr(...) z dnia 22 maja 2018 r. na kwotę 332,10 euro (w tym 266,97 zł podatku VAT) płatną do dnia 21 lipca 2018 r.,
- fakturę VAT nr (...)z dnia 23 maja 2018 r. na kwotę 516,60 euro (w tym 413,56 zł podatku VAT) płatną do dnia 22 lipca 2018 r.,
- fakturę VAT nr (...)156 z dnia 25 kwietnia 2018 r. na kwotę 332,10 euro (w tym 260,70 zł podatku VAT) płatną do dnia 24 czerwca 2018 r.

dowód: faktury k. 71, 74, 77, 80, 83, 86, 89, 92

Pismem z dnia 30 sierpnia 2018 r. powódka wezwała pozwaną do zapłaty należności. Pozwana nie spełniła świadczenia.

dowód: wezwanie do zapłaty k. 94-95

Oddalono wniosek pozwanej o przeprowadzenie dowodu z korespondencji mailowej w języku niemieckim z uwagi na brak tłumaczenia na język polski.

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo w zakresie należności z tytułu podatku VAT zasługiwało na uwzględnienie. W pozostałym powództwo należało oddalić.

Powódka wywodziła swoje roszczenie z umowy przewozu, na mocy której zgodnie z art. 774 k.c. przewoźnik zobowiązuje się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do przewiezienia za wynagrodzeniem osób lub rzeczy.

Między stronami bezsporne było zawarcie umowy, wykonanie przez powódkę przewozów oraz wysokość należnego z tego tytułu wynagrodzenia, a także data jego wymagalności. Pozwana podniosła jedynie, że wstrzymała płatności z uwagi na podjęcie przez powódkę kontaktu z klientem. Nadto podała, że przysługuje jej z tego tytułu względem powódki kara umowna.

Pozwana nie zdołała w myśl art. 6 k.c. wykazać, że powódka nie dotrzymała warunków zleceń poprzez podjęcie kontaktu z klientem. Pozwana na tę okoliczność przedłożyła jedynie korespondencję mailową w języku niemieckim, lecz nie przeprowadzono z niej dowodu, ponieważ jeżeli językiem urzędowym postępowania cywilnego toczącego się przed sądem krajowym jest język polski, to wszystkie dowody sąd orzekający musi przeprowadzić w tym języku. Skoro zaś dokument złożony do akt został sporządzony w języku obcym, a od jego treści zależał dalszy tok postępowania i rozstrzygnięcie, to należało dokonać jego oficjalnego tłumaczenia (art. 256 k.p.c.). W interesie strony składającej wniosek o dopuszczenie dowodu z dokumentu jest złożenie tego dokumentu w formie, która umożliwia wykorzystanie go jako materiału dowodowego. Strona powinna zadbać zatem o to, aby dokument sporządzony w języku obcym został przetłumaczony na język polski (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 26 stycznia 2018 r., sygn. akt I ACa 1037/14). Ponadto, pozwana nie podniosła zarzutu potrącenia, ani nie złożyła oświadczenia o potrąceniu w toku procesu. Pozwana nie obciążyła powódki karą umowną, a samo powoływanie się na uprawnienie nie może stanowić skutecznej obrony przed roszczeniem powódki. Z uwagi na powyższe zarzutów pozwanej nie uwzględniono.

Przechodząc do oceny zasadności roszczenia, przypomnieć należy zasadę walutowości, wyrażaną w art. 358 § 1 k.c. Zgodnie z powołanym przepisem, jeżeli przedmiotem zobowiązania podlegającego wykonaniu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest suma pieniężna wyrażona w walucie obcej, dłużnik może spełnić świadczenie w walucie polskiej, chyba że ustawa, orzeczenie sądowe będące źródłem zobowiązania lub czynność prawna zastrzega spełnienie świadczenia wyłącznie w walucie obcej. Wartość waluty obcej określa się według kursu średniego ogłaszanego przez NBP z dnia wymagalności roszczenia, chyba że ustawa, orzeczenie sądowe lub czynność prawna zastrzega inaczej (art. 358 § 2 k.c.). Jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia, wierzyciel może żądać spełnienia świadczenia w walucie polskiej według kursu średniego ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski z dnia, w którym zapłata jest dokonywana (art. 358 § 3 k.c.).

Przepisy art. 358 § 1 k.c. w związku z art. 365 § 1 k.c. wyraźnie wskazują, że świadczenia pieniężne wyrażone w obcych walutach są świadczeniami rodzajowo odmiennymi. Wynika z nich upoważnienie tylko dla dłużnika spełnienia świadczenia w walucie polskiej, jeżeli przedmiotem zobowiązania jest suma pieniężna wyrażona w walucie obcej. Jego zobowiązanie jest zobowiązaniem przemiennym w rozumieniu art. 365 § 1 k.c., co oznacza, że dokonuje on wyboru przez złożenie wierzycielowi odpowiedniego oświadczenia albo też przez samo spełnienie świadczenia w określonej walucie (art. 365 § 2 k.c.). Wierzyciel nie może domagać się spełnienia świadczenia w walucie polskiej,

jeżeli świadczenie pieniężne wyrażono w walucie obcej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 września 2015 r. II CSK 783/14).

Przenosząc powyższe na grunt rozpoznawanej sprawy, zauważyć trzeba, że faktury przedłożone przez powódkę, zgodnie ze zleceniami przewozu, zostały wystawione w walucie euro, a jedynie podatek VAT miał zostać uiszczony w walucie PLN według kursu NBP na określony dzień - dzień poprzedzający dzień rozładunku. Strony w zleceniach transportowych wyraźnie zastrzegły wynagrodzenie w walucie euro, a jedynie zapłata podatku VAT miała nastąpić w złotych polskich. Powódka dochodziła należności w walucie polskiej, a świadczenia zostały przeliczone z waluty euro na złote według kursu NBP z dnia wniesienia pozwu. Powódce nie przysługiwało jednak roszczenie tej treści. Nie była ona uprawniona do dochodzenia spełnienia świadczenia (jeśli chodzi o wynagrodzenie w kwocie netto) w złotych polskich, a jedynie kwoty wyrażonej w walucie euro. To pozwanej jako dłużnikowi przysługuje uprawnienie (zobowiązanie przemienne) do zapłaty w walucie polskiej sumy pieniężnej wyrażonej w walucie obcej, gdyż brak jest odmiennego zastrzeżenia wynikającego z umowy przewozu. Powództwo oddalono zatem w zakresie wynagrodzenia w kwocie netto dochodzonego w walucie innej niż uzgodniona przez strony. Sąd był bowiem związany żądaniem pozwu zgodnie z art. 321 § 1 k.p.c. (por. wyrok Sadu Najwyższego z dnia 12 grudnia 1997 r., sygn. akt II CKN 512/97).

Podsumowując, powództwo okazało się zasadne jedynie co do kwot odpowiadających podatkowi od towarów i usług. Strony umówiły się bowiem, że podatek VAT zostanie uiszczony w złotych polskich, według kursu euro z dnia poprzedzającego rozładunek. Na podstawie przywołanych przepisów, Sąd zasądził więc od pozwanej na rzecz powódki kwotę 2 747,51 zł tytułem podatku VAT od wynagrodzenia za każde zlecenie transportowe (646,20 zł + 258,81 zł + 256,08 zł + 249,98 zł + 395,21 zł + 266,97 zł + 413,56 zł + 260,70 zł).

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 7 ust. 1 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych. Jako datę początkową naliczania odsetek wskazano zgodnie z żądaniem pozwu daty wymagalności należności z każdej faktury VAT.

O kosztach rozstrzygnięto w oparciu o art. 100 zd. 1 k.p.c., dokonując ich stosunkowego rozdzielenia stosownie do wyniku postępowania, które powódka wygrała w 19%. Koszty postępowania w sumie wyniosły 3 804 zł. Na wskazane koszty złożyły się: poniesione przez powódkę - opłata od pozwu 187 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł, wynagrodzenie pełnomocnika 3 600 zł. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika powódki wynikała z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych. Pozwana winna ponieść koszty w wysokości 722,76 zł (19% z 3 804 zł), zatem taką kwotę należało zasądzić od pozwanej na rzecz powódki.